

novení § 367 obč. zák., neboť jde o případ, na který se ustanovení to nehodí.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, opřené jen o dovolací důvod podle čís. 4 § 503 c. ř. s., není oprávněné. K rozhodnutí sporu stačí zjištění napadeného rozsudku, že Marie B-ová kolo, o které jde, na žalobci vylákala lstivým předstíráním, že je rolnice, a že toto její lstivé předstírání začalo hned tehdy, když se žalobcem vyjednávala o koupi a o odevzdání kola. Ze zjištění toho plyne, že žalobce nesvěřil B-ové kolo, neboť věci podvodně vylákané nelze pokládati za svěřené ve smyslu ustanovení § 367 obč. zák. B-ová nebyla důvěrnicí vlastníka, neboť na něm kolo podvodně vylákala, a, dala-li je do komise Ch-ovi, nestal se tento důvěrníkem vlastníka, neboť nebyl k němu v právním poměru, žalobce mu je nesvěřil a nelze o něm mluvit jako o důvěrníku důvěrníka vlastníka, ano je zjištěno, že B-ová kolo vylákala. Nejsou-li však věci podvodně vylákané svěřenými věcmi ve smyslu § 367 obč. zák., lze je vindikovati i proti bezelstnému nabyvateli, jenž se nemůže s úspěchem dovolávat obrany podle § 367 obč. zák. Zásada zde vyslovená je převládajícím míněním nauky (srovnej Ehrenzweig: »Sachenrecht«, stránka 203 a Klang: »Kommentar zum allgemeinen bürgerlichen Gesetzbuch«, sešit 30—31, stránka 81).

Čís. 10827.

Vyjevovací přísaha (§ 47 ex. ř.) nemá místa při bezvýslednosti exekuce zajišťovací.

Byla-li uhražovací exekuce na movitosti bezvýslednou, může vymáhající věřitel žádati za složení vyjevovací přísahy již před zahájením (skončením) exekuce na nemovitosti nebo na jiná práva dlužníkov.

(Rozh. ze dne 29. května 1931, R I 81/31.)

E x e k u č n í s o u d zamítl návrh vymáhajícího věřitele, by byla uložena vyjevovací přísaha dlužníku, u něhož exekuce vedená na movitosti k zajištění peněžité pohledávky zůstala bez výsledku. **D ů v o d y:** Poněvadž vymáhající straně byl povolen vnucený vklad zástavního práva na nemovitosti a zabavení podílu společenského povinné strany jako věřitelky společnosti, není dosud jisto, zda vymáhající strana nedojde k uspokojení své pohledávky, pročez není tu předpokladů § 47 ex. ř. **R e k u r s n í s o u d** vyhověl návrhu vymáhajícího věřitele. **D ů v o d y:** Náзору povinné strany, že ani, když mobilární exekuce proti ní vedená neměla náležitý výsledek, nemůže jí býti uloženo složení vyjevovací přísahy proto, že má ještě podíl na společenském jmění a nemovitý majetek, z kterých vymáhající strana by mohla býti uspokojena, odporuje i doslovu § 47 ex. ř., i úmyslu zákonodárce. Vždyť ze slov

zákona »poněvadž u povinné strany nebyly nalezeny žádné věci« vyplývá, že slovem věci jest míněno jen movité jmění. Z úmyslu zákonodárce, co nejdříve uspokojiti věřitele a při tom šetřiti co nejvíce dlužníka, vyplývá dále, že vymáhající věřitel může žádati vyjevovací přísahu již před zahájením, po případě před skončením exekuce na nemovitosti anebo na jiná práva dlužníková (sb. n. s. 3167).

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jde o uložení vyjevovací přísahy dlužníku, u něhož exekuce vedená na movitosti k zajištění peněžité pohledávky neměla patřičného výsledku. Jak vidno z § 374 ex. ř., není vyjevovací přísaha uvedena mezi prostředky, jež tu jsou vypočteny výčetno jako jediné přípustné exekuční prostředky k zajištění peněžitých pohledávek. Z toho plyne, že vyjevovací přísaha na základě bezvýsledné exekuce zajišťovací nemá místa. Také hledí-li se k účelu a povaze vyjevovací přísahy jako nejzazšího a nejkrajnějšího exekučního prostředku, jenž se těžce dotýká dlužníka, nelze míti za to jinak, než že zákonodárce neměl v úmyslu na základě neúspěšné exekuce k zajištění připustiti vyjevovací přísahu, ano tu o oprávněnosti vymáhané pohledávky není ještě konečné právoplatné rozhodnutí. Dovolávati se ustanovení § 402 ex. ř. pro přípustnost vyjevovací přísahy v případě exekuce k zajištění nelze, neboť tím byla by uznána přípustnost vyjevovací přísahy i při bezvýsledných prozatímních opatřeních, o čemž, že to jest vyloučeno, není pochybnosti. Toto stanovisko zaujal již bývalý nejvyšší soud ve Vídni v rozhodnutí Gl. U. n. ř. 4700, pak v rozhodnutí ze dne 26. dubna 1916, R I 410/16 Z. Bl. 1917 čís. 220, a jest uvedený názor také stanoviskem tohoto nejvyššího soudu v rozhodnutí uveřejněném ve sb. n. s. pod čís. 3583, od něhož se v projednávaném případě odchýliti neshledává dovolací soud příčiny. Uložil tedy rekursní soud napadeným usnesením vyjevovací přísahu dovolacímu rekurentovi neprávem. Co se týče druhého, dovolacím rekurentem proti uložení vyjevovací přísahy uváděného důvodu, že totiž navrhovatelka vede proti němu také exekuci na nemovitosti a na jeho podíl u firmy Š. a že bez vyčkání výsledku těchto exekucí nelze na něho nastupovati vyjevovací přísahou, netřeba se důvodem tím blíže zabývat, ano návrhu na vyjevovací přísahu nebylo již z důvodu v předu uvedeného vyhověti. Podotýká se jen, že důvod ten nedopadá a odkazuje se, co se toho týče, na zákonu a ustálené judikatuře (srovnej jud. čís. 227 Gl. U. n. ř. 7438, sb. n. s. 3167) odpovídající důvody napadeného usnesení, jimiž názor dovolacího rekurenta o nepřípustnosti uložení vyjevovací přísahy z uváděného jím důvodu je případně vyvrácen.

Čís. 10828.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Členy družstva pro chov a zpeněžení hospodářského zvířectva nemohou se státi, kdož pracují o povznesení zemědělství a o povznesení chovu hospodářského zvířectva.